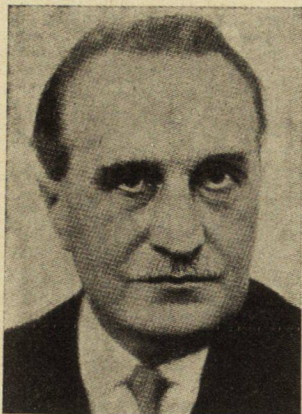

на основаното отъ него хорово Мадригално дружество. Композиции: симфонични поеми: „Лила Венеда“ и „Една царска любовъ“ (премирана), кантата въ честь на Мицкевича (премирана), музика къмъ дра-

Хенрикъ Опиенски

мата на Калдеронъ — „Непоколебимиятъ принцъ“, оперитъ „Мария“ и „Яковъ лютнистъ“, а също и цигулки нѣща и пѣсни, оратория „Syn Marnotravny“. Музикално-изследвателски трудове: „Шопенъ“ — 3 тома (1911), „Полската музика“, биографии на Моношко и Игнаци Янъ Падеревски („Библиотека музична“ 1928), „Шопенъ като творецъ“, единъ „Учебникъ по история на музиката“, „Къмъ психологията на модерната музика“, „Полскиятъ музикаленъ стилъ“ въ сборникъ „Muzyka polska“ (1927), „La musique polonaise“ (1929) на френски и др.

Опусъ, лат. opus = дѣло, творение. За улеснение и прегледностъ, компониститъ означаватъ броя, или нумериратъ творбитъ си по реда на тѣхното явяване, поставяйки предъ цифрата, показваща броя, и съкращението на латинската дума О. — ор. Ор. 1 = първо творение; ор. 25 и т. н. Opusculum — умалително отъ О. = малко дѣло.

Оратория, лат. oratorium, ит. oratorio — име на музикална композиция съ лирико-драматическо или епическо съдържание на библейско религиозенъ или свѣтски сюжетъ, облѣченъ въ вокална и инструментална музика, състояща се отъ: встъпление (увертюра), арии, солови ансамбли (многогласни солови части, голѣми хорове, инструментални — солови и оркестрови такива). Хороветъ въ О. се характеризиратъ съ своята драматична сила и мощно въздействие върху слушателя, и за това сж неинъ сжщественъ елементъ. Началото на О-та съставятъ хммообразнитъ пѣсни (laudi spirituali), писани отъ Анимучи за религиознитъ събрания, уреждани отъ Филипо Нери (гл. т.) въ залата за молитва на монастиря „Св. Джироламо“ (Oratorio) — отъ дето и името. Първата О. е „Anima e corpo“ на Кавалиери, въ която нѣма употреба на „stilo rappresentativo“, последвалъ по-късно. Голѣми майстори на О. сж: Йох. Себ. Бахъ и Хенделъ, които създадоха велики творения, — първиятъ съ отразената въ тѣхъ дълбока религиозна сжщностъ, вториятъ — съ своитъ оратории, имащи повече сценически характеръ, — а сжщо Хайднъ и Менделсонъ.

Орбанъ, Марселъ — Orban, Marcel — швейцарски компонистъ, род. 13 ноемвр. 1884 въ Люцернъ, училъ въ консерваторията на родния си градъ и, после, при Венсанъ д'Енди въ Парижката „Скола канторумъ“, компониралъ: една симфония, една „Симфоническа легенда“, „Симфонически скици“, вариации за струненъ квартетъ, соната за цигулка и пиано, „Тема и вариации“ за пиано, Ave verum за тригласенъ женски хоръ и органъ, клавири и цигулки нѣща, пѣсни.

Органенъ пунктъ, лат. punctus organicus, фр. fermate, point d'orgue, pedal, нѣм. Orgelpunkt — се нарича единъ продължителенъ басовъ гласъ (обикновено въ края на композицията) — върху който се прореждатъ най-разнообразни хармонии. О-ятъ п. бива обикновено върху доминантата, и започва съ квартсекстъ акордъ, но може да бжде и двоенъ: върху тоинката и доминантата едновременно. Хармонитъ, ко-